

Sygn. akt: II AKa 503/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Helena Kubaty
Sędziowie	SSA Mirosław Ziąja SSA Robert Kirejew (spr.)
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Tomasza Janeczka**

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2013 roku sprawy

1. **R. O.** s. T. i A.

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 56 ust. 1, 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

2. **A. P.s.** A.i U.

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

3. **W. S. (1)** s. P. i Z.

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

4. **K. M.s.** N.i B.

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 56 ust. 1, 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii

5. **M. B. (1)** s. J. i I.

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 56 ust. 1, 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

6. **M. S.s. Z.i M.**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 56 ust. 1, 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

7. **W. S. (2)** s. N. i T.

ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 56 ust. 1, 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

8. **A. K. (1)** s. J. i E.

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 18 § 2 k.k., 56 ust. 1, 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

na skutek apelacji prokuratora odnośnie oskarżonych: R. O., A. P. i W. S. (1) oraz obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 lutego 2012 roku, sygn. akt. XVI K 269/05

a nadto na podstawie art. 435 k.p.k.

9. **M. B. (2)** s. M. i M.

ur. (...) we W.

oskarżonego art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w zbiegu z art. 65 § 1 k.k. i inne;

10. **K. K.s. C.i G.**

ur. (...) w Ś. nad W.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zbiegu z art. 65 § 1 k.k. i inne;

11. **J. L.s. W.i J.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zbiegu z art. 65 § 1 k.k.

i inne;

1. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej K. M. w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż czyn przypisany mu w punkcie 45 zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku z art. 4 § 1 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,
- przyjmuje, iż czyn przypisany mu w punkcie 46 zaskarżonego wyroku stanowi przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,
- przyjmuje, iż czyn przypisany mu w punkcie 47 zaskarżonego wyroku stanowi przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tegoż przepisu przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,
- w miejsce kar łącznych orzeczonych wobec K. M. punkcie 48 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej względem K. M. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat,
- w miejsce rozstrzygnięcia z punktu 49 zaskarżonego wyroku zalicza K. M. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej grzywny okres zatrzymania w dniach od 16 do 17 maja 2005 roku uznając karę łączną grzywny za wykonaną do wysokości czterech stawek dziennych,
- w punkcie 50 zaskarżonego wyroku kwotę korzyści majątkowej ulegającej przypadkowi ogranicza do 71.100 (siedemdziesięciu jeden tysięcy stu) złotych;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w odniesieniu do K. M. utrzymuje w mocy;

3. na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do K. K., J. L. i M. B. (2) w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż czyn przypisany K. K. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku z art. 4 § 1 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r.
przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie
art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość
jednej stawki dziennej na kwotę
50 (pięćdziesiąt) złotych,

- przyjmuje, iż czyn przypisany K. K.w punkcie
3 zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k.
w związku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9
grudnia 2011 r. i w zw. z art. 4 § 1 k.k.
i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. oraz art.
60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na grzywnę w wymiarze
50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt)
złotych,
- uchyla orzeczenia zawarte w punkcie 4 i 7 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k.
wymierza mu karę łączną grzywny
w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50
(pięćdziesiąt) złotych, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności
w sprawie
od dnia 2 maja 2004 roku do dnia 30 czerwca 2004 roku, uznając grzywnę
za wykonaną w całości,
- z punktu 5 zaskarżonego wyroku usuwa określenie „łącznej”,
- przyjmuje, iż czyn przypisany J. L.w punkcie
11 zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust.
3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku
z art. 4 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r.
przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie
art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na grzywnę w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość
jednej stawki dziennej na kwotę
20 (dwadzieścia) złotych,
- przyjmuje, iż czyn przypisany J. L.w punkcie
12 zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 ust.
2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 21 lipca 2006 r. w zw. z art.
4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust.
2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 21 lipca 2006 r. przy
zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na grzywnę
w wymiarze
60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia)
złotych,
- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie
13 wyroku, a w to miejsce na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierza J. L.karę łączną grzywny w
wysokości
120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia)
złotych,

- uchyla orzeczenia zawarte w punktach 14 - 16 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza J. L. na poczet kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 19 lutego 2005 roku do 19 kwietnia 2005 roku, uznając grzywnę za wykonaną w całości,
 - przyjmuje, iż czyn przypisany M. B. (2) w punkcie 26 zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,
 - uchyla orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny zawarte w punkcie 29 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierza karę łączną pozbawienia wolności 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 sierpnia 2004 roku do dnia 17 października 2004 roku, uznając grzywnę za wykonaną w całości,
4. w pozostałym zakresie wyrok w stosunku do K. K., J. L. i M. B. (2) utrzymuje w mocy;
5. uchyla zaskarżony wyrok w częściach dotyczących oskarżonych R. O., A. P., W. S. (1), M. B. (1), M. S., W. S. (2) oraz A. K. (1) i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach;
6. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adw. A. K. (2) – Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % podatku VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego K. M. w postępowaniu odwoławczym;
7. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od K. M., J. L., K. K. i M. B. (2) opłatę za obie instancje w części wynoszącej po 500 (pięćset) złotych od każdego z nich zwalniając ich od opłaty w pozostałej części, a wydatkami postępowania odwoławczego w częściach dotyczących K. M., K. K., J. L. i M. B. (2) obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 503/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 roku, sygn. akt XVI K 269/05, orzekł w I instancji o odpowiedzialności karnej oskarżonych: M. S., A. K. (1), K. M., M. B. (1), W. S. (2), A. P., R. O. i W. S. (1). W stosunku do tych oskarżonych wniesione zostały apelacje. Ponadto Sąd Okręgowy w Katowicach tym samym wyrokiem orzekł o winie oskarżonych: K. K., J. L., P. F. i M. B. (2), co do których środków odwoławczych nie złożono.

W przywołanym wyroku zawarto następujące rozstrzygnięcia.

M. S. uznany został za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2002 r. do grudnia 2002 r. w K., działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu znaczne ilości

substancji psychotropowych w ten sposób, iż w trakcie pięciu kolejnych transakcji odsprzedał działającym wspólnie i w porozumieniu z K. K. i innymi osobami łącznie nie mniej niż 5 kilogramów amfetaminy wartości 60.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazany został na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – od 19 października 2005 r. do 4 czerwca 2007 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, pochodzącej z przypisanego M. S. przestępstwa w łącznej kwocie 60.000 złotych, a także na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

A. K. (1) uznany został za winnego tego, że w okresie od jesieni 2001 r. do marca 2002 r. w G., działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci nie mniej niż 60 kilogramów haszyszu łącznej wartości co najmniej 270.000 złotych, w ten sposób, iż przechowywał je w swoim miejscu zamieszkania oraz udostępniając je na każde wezwanie wymienionych czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

A. K. (1) został również uznany za winnego tego, że w okresie od marca 2003 r. do grudnia 2003 r. włącznie, działając przestępstwem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy przywiózł z terenu Królestwa Niderlandów oraz z terenu Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w co najmniej dziesięciu kolejnych partiach, znaczne ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 320 kilogramów haszyszu, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu uzyskując co najmniej 24.000 złotych, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zbiegu z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 w zw. z ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazany został na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono A. K. (1) jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono A. K. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – od 12 lipca 2005 r. do 27 lipca 2007 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec A. K. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, pochodzącej z przypisanych mu przestępstw w wysokości 294.000 złotych, a także na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

K. M. uznany został za winnego tego, że w okresie od początku 2003 r. do kwietnia 2004 r. włącznie w G., działając przestępstwem ciągłym wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, iż nabył od M. B. (2) i współpracującej z nim P. B. (1) nie mniej niż 9 kilogramów haszyszu wartości co najmniej 40.500 złotych i nie mniej niż 4,5 kilograma amfetaminy wartości co najmniej 30.600 złotych, a następnie w tym samym miejscu i czasie odsprzedał K. L. nie mniej niż 8 kilogramów haszyszu wartości co najmniej 36.000 złotych i 4 kilogramy amfetaminy wartości co najmniej 27.200 złotych oraz innym nieustalonym osobom nie mniej niż 1 kilogram haszyszu wartości co najmniej 4.500 złotych i nie mniej niż 500 gramów amfetaminy wartości co najmniej 3.400 złotych przy czym z popełnionego

przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w zbiegu z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

K. M. uznano także za winnego tego, że w okresie od maja do lipca 2004 r. włącznie, działając przestępstwem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z T. G., M. B. (1) oraz M. B. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy przywiózł z terenu Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w co najmniej trzech kolejnych partiach znaczne ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 73 kilogramów haszyszu, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, uzyskując korzyść co najmniej 5.000 złotych, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazano go na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

K. M. uznany został również za winnego tego, że w miesiącu lipcu 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. B. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy wywiózł z terenu Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Niderlandów jednorazowo, znaczne ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 30 kilogramów haszyszu, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy skazany został na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono K. M. jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – od 16 do 17 maja 2005 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec K. M. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, pochodzącej z przestępstwa przypisanego punktem 54 wyroku (tj. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) w wysokości 76.100 złotych, a także na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

M. B. (1) uznano za winnego tego, że w okresie od maja do lipca 2004 r. włącznie, działając przestępstwem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z T. G., K. M. oraz M. B. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy przywiózł z terenu Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w co najmniej trzech kolejnych partiach znaczne ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 73 kilogramów haszyszu, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a nadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w okresie od dnia 7 marca 1996 r. do dnia 12 sierpnia 2002 r., kary 7 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 29 października 1996 r., o sygnaturze akt V K 154/96 za umyślne przestępstwa podobne określone w art. 214 § 3 d.k.k., art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 214 § 3 d.k.k. oraz w art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 201 d.k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 2 d.k.k., którą to karę odbywał w ramach kary łącznej 7 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 czerwca 2002 r., o sygnaturze akt V K 38/02, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w zbiegu z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazany został na karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych.

Ten sam oskarżony uznany został także za winnego tego, że w miesiącu lipcu 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i K. M. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy wywiózł z terenu Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Niderlandów jednorazowo, znaczne ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 30 kilogramów haszyszu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych wyżej, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych.

M. B. (1) uznano również za winnego tego, że w dniu 16 maja 2005 r. w G. posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci 0,28 grama netto amfetaminy wartości co najmniej 1,90 złotych, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 skazano go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono M. B. (1) jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – od 16 maja 2005 r. do 21 kwietnia 2008 r., na mocy art. 70 ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

W. S. (2) uznany został za winnego tego, że w G., działając czynem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

4. w okresie od przełomu lata i jesieni 2003 r. do przełomu miesiąca lutego i marca 2004 r. wspólnie i w porozumieniu z K. G., T. W. i P. W.

5. w okresie od przełomu miesiąca lutego i marca 2004 r. do września 2004 r. włącznie wspólnie i w porozumieniu z T. W.

6. w okresie od października 2004 r. do końca 2004 r. wspólnie i w porozumieniu z P. W. i T. W.

wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających, w ten sposób, iż sprzedał J. L. w trakcie kilkudziesięciu transakcji nie mniej niż 320 kilogramów haszyszu łącznej wartości co najmniej 1.440.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zbiegu z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazano go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

W. S. (2) uznano także za winnego tego, że na przełomie marca i kwietnia 2005 r. w G., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, iż sprzedał S. O. nie mniej niż 2 kilogramy 550 gramów haszyszu łącznej wartości co najmniej 11.475 złotych, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zbiegu z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono W. S. (2) jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy i jedną karę łączną grzywny w wymiarze

150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – od 20 lipca 2005 r. do 4 czerwca 2007 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec W. S. (2) przypadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, pochodzącej z przestępstw przypisanych temu oskarżonemu - w łącznej kwocie 1.451.475 złotych, a nadto na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

A. P. uznany został za winnego tego, że w okresie od lata 2001 r. do dnia 29 czerwca 2004 r. w B.i innych miastach województwa (...), działając przestępstwem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) oraz W. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, iż nabyte uprzednio

- w okresie od lata 2001 r. do września 2003 r. w G.w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym P. M., T. H., M. F. oraz A. S. nie mniej niż 8,5 kg haszyszu
- w okresie od przełomu 2002 i 2003 r. do dnia 9 marca 2004 r. w B. i innych miastach województwa (...) od R. O. nie mniej niż 30 kilogramów amfetaminy oraz 12,5 tysiąca tabletek extazy
- w okresie od 2002 r. do dnia 29 czerwca 2004 r. w G. i innych miastach województwa (...) od nieustalonych osób nie mniej niż 26 tysięcy tabletek extazy oraz nie mniej niż 5 kilogramów haszyszu
- w okresie od lata 2003 r. do do marca 2004 r. w G. od współdziałających ze sobą T. i P. braci W. oraz K. G. nie mniej niż 70 kilogramów haszyszu

udzielił odpłatnie:

- w okresie od lata 2001 r. do połowy 2002 r. w G.A. S.i współdziałającym z nim T. H., P. M. oraz M. F. 4 kilogramy haszyszu łącznej wartości co najmniej 18.000 złotych,
- w okresie od przełomu 2002 i 2003 r. do dnia 9 marca 2004 r. w B. i innych miastach województwa (...) R. O. nie mniej niż 6.000 tabletek extazy łącznej wartości co najmniej 12.600 złotych,
- w okresie od początku 2003 r. do dnia 2 maja 2004 r. w G.T. T. nie mniej niż 9,4 kilograma amfetaminy, nie mniej niż 1 kilogram haszyszu oraz 1.800 tabletek extazy łącznej wartości co najmniej 114.220 złotych,
- w miesiącu lutym 2004 r. w G. mężczyźnie o imieniu M. nie mniej niż 1 kilogram amfetaminy oraz 3.000 tabletek extazy łącznej wartości co najmniej 13.100 złotych,
- innym nieustalonym osobom łącznie nie mniej niż 19,6 kilograma amfetaminy łącznej wartości co najmniej 133.280 złotych, 78,5 kilograma haszyszu łącznej wartości co najmniej 353.250 złotych, oraz 24 tysięcy tabletek extazy łącznej wartości co najmniej 50.400 złotych,

przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, wyczerpując znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazany został na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Ponadto A. P. uznano za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia w punkcie XII (tj. że w 2003 r. w B. działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc aby R. O. sprzedał mu środek odurzający w postaci 1 kilograma haszyszu, nakłaniał go do tego) i w punkcie XIII (tj. że na początku 2004 r. w G. działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej chcąc, aby T. T. wziął udział w obrocie znacznymi ilościami – bliżej nie ustalonymi lecz nie mniej niż 4.000 sztuk tabletek extazy jednorazowo

– substancji psychotropowych, nakłaniał go do tego) przyjmując, iż popełnione w okresie od 2003 r. do początku 2004 roku w podobny sposób w krótkich odstępach czasu stanowią ciąg przestępstw, zaś łączna wartość przedmiotu przestępstwa z punktu XII wynosi co najmniej 4.500 złotych i z punktu XIII wynosi co najmniej 8.400 złotych, czym wyczerpał z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 19 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazano go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

A. P. uznany został także za winnego tego, że na przełomie zimy i wiosny 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1), wbrew przepisom ustawy, chcąc aby T. T. brał udział w przywozie z Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych – nie mniejszych niż 100 kilogramów miesięcznie – ilości środków odurzających w postaci haszyszu, nakłaniał go do tego, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 19 § 1 k.k. skazany został na karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono A. P. jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29 czerwca 2004 r. do 16 lipca 2007 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec A. P. na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej, pochodzącej z pierwszego z przestępstw przypisanych temu oskarżonemu - w łącznej kwocie 694.850 złotych, a nadto na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

R. O. uznany został za winnego tego, że w miesiącu wrześniu lub październiku 2003 r. wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy przywiózł z terenu Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez nieustalone przejście graniczne środki odurzające w postaci 100 gramów kokainy z tym, że przyjęło, że wyczerpał on znamiona ustawowe przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Tego samego oskarżonego uznano za winnego czynu polegającego na tym, że w okresie od września do października 2002 r. w C., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomagał w udzieleniu przez nieustalonego mężczyznę o imieniu M., szeregu nieustalonym osobom znacznymi ilościami substancji psychotropowych, w postaci nie mniej niż 500 sztuk tabletek extazy w ten sposób, iż tabletki otrzymane od wymienionego przechowywał, a następnie przekazywał je tej samej osobie w celu ich dalszej odsprzedaży, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 59 ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 19 § 1 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

R. O. uznany został także za winnego tego, że w okresie od przełomu października i listopada 2002 r. od końca stycznia 2003 r. włącznie w C. działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną o imieniu M. nabywając z zamiarem dalszej odsprzedaży od nieznanego mężczyzny o pseudonimie (...) w trakcie kilku kolejnych transakcji, nie mniej niż 3500 sztuk tabletek extazy łącznej wartości co najmniej 11.725,00 złotych, wziął udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Ponadto R. O. uznano za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach IV-IX aktu oskarżenia, tj. tego, że:

8. (IV) w okresie przełomu 2002 i 2003 r. do marca 2004 r. w B.i innych miastach województwa (...), działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ten sposób, że nabył z zamiarem dalszej odsprzedaży od współdziałających ze sobą A. P.i W. S. (1)nie mniej niż 6 tysięcy sztuk tabletek extazy przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;

9. (V) w okresie od czerwca 2003 r. do lutego 2004 r. w K., działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, iż nabył z zamiarem dalszej odsprzedaży od nieustalonych mężczyzn o imieniu P. i T. nie mniej niż 37 kilogramów 635 gramów amfetaminy, nie mniej niż 56 tysiące 291 sztuk tabletek extazy, nie mniej niż 202,5 grama kokainy oraz nie mniej niż 990 gramów haszyszu przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;

10. (VI) w okresie od początku 2003 r. do 9 marca 2004 r. w B.i innych miastach województwa (...)i (...), działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż odsprzedał działającym wspólnie i w porozumieniu A. P.i W. S. (1)nie mniej niż 30 kilogramów amfetaminy oraz 12 tysięcy 500 sztuk tabletek extazy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;

11. (VII) w okresie od początku 2003 r. do 9 marca 2004 r. w B. i innych miastach województwa (...) i (...), wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ten sposób, iż odsprzedał W. P. za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny o imieniu A. nie mniej niż 1 a nie więcej niż 3 kilogramy amfetaminy, nie mniej niż 9 tysięcy 500 a nie więcej niż 16 tysięcy sztuk tabletek extazy oraz nie mniej niż 100 a nie więcej niż 300 gramów kokainy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;

12. (VIII) w okresie od października 2003 r. do 9 marca 2004 r. w K., działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ten sposób, iż odsprzedał B. W., osobiście lub za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny o przezwisku P.oraz nieustalonego mężczyzny o imieniu T.nie mniej niż 11 kilogramów 500 gramów amfetaminy i nie mniej niż 20 tysięcy sztuk tabletek extazy przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;

13. (IX) w okresie od początku wakacji do dnia 29 września 2003 r. w Z., działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych, w ten sposób, iż podczas trzech kolejnych transakcji odsprzedał współdziałającym ze sobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym P. M., T. H., M. F.i A. S., łącznie nie mniej niż 3 kilogramy amfetaminy za kwotę 21 tysięcy złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

przy czym przyjęto, że czyny te popełnione w okresie od przełomu 2002 i 2003 roku do 9 marca 2004 roku, jako popełnione w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu stanowiły ciąg przestępstw, zaś łączna wartość przedmiotu przestępstwa z punktu IV wynosi co najmniej 12.600 złotych, z punktu V wynosi co najmniej 402.884,10 złotych, z punktu VI wynosi co najmniej 230.250 złotych, z punktu VII wynosi co najmniej 38.750 złotych, z punktu VIII wynosi co najmniej 120.200 złotych i z punktu IX wynosi co najmniej 21.000 złotych – łącznie 825.684,10 złotych, czym oskarżony wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 65 § 1 k.k. i art. 91 k.k. skazano go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

R. O. uznano również za winnego tego, że w dniu 9 marca 2004 r. działając wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 3794 sztuk tabletek extazy, 200,5 gramów brutto amfetaminy, 53,32 gramów brutto marihuany oraz 4,1 grama brutto kokainy przyjmując łączną wartość przedmiotu przestępstwa na kwotę co najmniej 9822,80 złotych, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 2 powołanej ustawy skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane wyżej poszczególne kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono R. O. jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 9 marca 2004 r. do 24 września 2004 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec R. O. przepadek uzyskanej korzyści majątkowej pochodzącej z przypisanych temu oskarżonemu przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - w łącznej kwocie 837.409,10 złotych, na mocy art. 70 ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu przestępstwa z art. 62 ust. 1 tejże ustawy, natomiast na mocy art. 70 ust. 4 tej samej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 3.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

W. S. (1) uznany został za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od XV do XVII, XIX, XXI i od XXIII do XXVI aktu oskarżenia, tj. tego, że:

14. (XV) w okresie od przełomu 2002 i 2003 r. do dnia 9 marca 2004 r. w B.i innych miastach województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, iż nabyte uprzednio od R. O. nie mniej niż 30 kilogramów amfetaminy i nie mniej niż 12.500 tabletek extazy oraz od nieustalonej osoby nie mniej niż 1 kilogram haszyszu, odsprzedał następnie T. T. nie mniej niż 6,5 kilograma amfetaminy, 1 kilogram haszyszu i bliżej nieustaloną ilość – nie mniejszą jednak niż 1000 sztuk tabletek extazy oraz nieustalonym osobom nie mniej niż 23,5 kilograma amfetaminy i bliżej nieustaloną ilość – nie mniejszą jednak niż 11.500 sztuk tabletek extazy;

15. (XVI) w miesiącu styczniu 2003 r. w K., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż odsprzedał M. K. (2) nie mniej niż 50 gramów kokainy, za kwotę 7.000 złotych, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających;

16. (XVII) na przełomie miesiąca maja i czerwca 2003 r. w G., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż odsprzedał M. K. (2) nie mniej niż 50 gramów kokainy, za kwotę 7.000 złotych, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających;

17. (XIX) na przełomie zimy i wiosny 2004 r. w G., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż odsprzedał M. K. (2) nie mniej niż 2 kilogramy amfetaminy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających;

18. (XXI) w okresie od wiosny do jesieni 2004 r. w B., działając przestępstwem ciągłym, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż w trakcie sześciu transakcji odsprzedał B. W. nie mniej niż 2 kilogramy amfetaminy, nie mniej niż 10 kilogramów haszyszu oraz nie mniej niż 20 tysięcy sztuk tabletek extazy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych;

19. (XXIII) w miesiącu czerwcu 2004 r. w G., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż nabył od M. K. (2) z zamiarem dalszej odsprzedaży nie mniej niż 3 kilogramy haszyszu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających;

20. (XXIV) na początku miesiąca lipca 2004 r. w G., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż nabył od M. K. (2) z zamiarem dalszej odsprzedaży nie mniej niż 4 kilogramy haszyszu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających;

21. (XXV) w dniu 5 lipca 2004 r. w nieustalonym miejscu, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż nabył od M. K. (2) z zamiarem dalszej odsprzedaży nie mniej niż 5 kilogramów haszyszu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających;

22. (XXVI) w miesiącu lipcu 2004 r. w K., wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż odsprzedał M. K. (2) nie mniej niż 50 gramów kokainy, za kwotę 6.600 złotych, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających,

przy czym przyjęto, że czyny te popełnione w okresie od przełomu 2002 i 2003 roku do jesieni 2004 roku, jako popełnione w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu stanowią ciąg przestępstw, zaś łączna wartość przedmiotu przestępstwa z punktu XV wynosi łącznie co najmniej 234.750 złotych, z punktu XIX wynosi co najmniej 13.600 złotych, z punktu XXI wynosi co najmniej 60.600 złotych, z punktu XXIII wynosi co najmniej 13.500 złotych, z punktu XXIV wynosi co najmniej 18.000 złotych i z punktu XXV wynosi co najmniej 22.500 złotych, czym oskarżony wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 91 k.k. skazano go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Uznano też W. S. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XVIII i XXII aktu oskarżenia, tj. tego, że:

23. (XVIII) na początku 2004 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., wbrew przepisom ustawy, chcąc, aby T. T. brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych – w ilości nie mniejszej niż 4.000 sztuk tabletek extazy jednorazowo – nakłaniał go do tego;

24. (XXII) pod koniec miesiąca kwietnia 2004 r. w G., działając wbrew przepisom ustawy, chcąc, aby B. W. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, nakłaniał go do tego

przy czym przyjęto, że czyny te popełnione w okresie od początku 2004 roku do kwietnia 2004 roku, jako popełnione w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu stanowią ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 19 § 1 k.k. i art. 91 k.k. skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Ponadto W. S. (1) uznany został za winnego tego, że na przełomie zimy i wiosny 2004 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., wbrew przepisom ustawy, chcąc aby T. T. brał udział w przywozie z Królestwa Niderlandów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych – nie mniejszych niż 100 kilogramów miesięcznie – ilości środków odurzających w postaci haszyszu, nakłaniał go do tego, tj. czynu wyczerpującego znamiona ustawowe przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 19 § 1 k.k. skazany został na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono opisane kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone W. S. (1) i orzeczono wobec niego jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono temu oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego

pozbawienia wolności w sprawie od 16 lutego 2005 r. do 21 kwietnia 2008 r., na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec W. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej, pochodzącej z pierwszego z przestępstw przypisanych temu oskarżonemu - w łącznej kwocie 383.550 złotych, a nadto na mocy art. 70 ust. 4 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

Tym samym wyrokiem, w niezaskarżonej części:

Sąd Okręgowy w Katowicach uznał **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto K. K. uznany został za winnego opisanego szczegółowo w punkcie 2 omawianego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach przestępstwa zakwalifikowanego jako występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za co na mocy 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ten sam oskarżony w punkcie 3 wyroku sądu I instancji uznany został za winnego kolejnego przestępstwa - z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 14 § 1 k.k. i art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Następnie na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono orzeczone wobec K. K., wymienione wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono mu jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych po 50 złotych. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec K. K. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora w oparciu o przepis art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 2 maja 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. uznając orzeczoną grzywnę za wykonaną w całości, na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec K. K. przepadek uzyskanej korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa przypisanego mu w punkcie 2 wyroku pierwszoinstancyjnego - w łącznej kwocie 414.400 złotych, na mocy art. 70 ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu przestępstwa z punktu 3 wyroku w postaci 15 kilogramów haszyszu stanowiących dowód rzeczowy w sprawie, natomiast na mocy art. 70 ust. 4 tej samej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

J. L. uznany został za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za co na mocy 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Ten sam oskarżony uznany został za winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy 62 ust. 2 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Ponadto na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec J. L. i wymierzono mu jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec J. L. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora w oparciu o przepisy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 19 lutego do 19 kwietnia 2005 r. uznając orzeczoną grzywnę za wykonaną w całości, na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przypisanego J. L. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - w łącznej kwocie 2.834.500 złotych, na mocy art. 70 ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu przestępstwa z art. 62 ust. 2

powołanej ustawy, natomiast na mocy art. 70 ust. 4 tej samej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

P. F. uznana została za winną popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za co na mocy 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 65 § 1 k.k. skazana została na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat, a na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddano oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora. Sąd I instancji w omawianym wyroku w stosunku do P. F. orzekł ponadto o zaliczeniu okresu jej tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej grzywny uznając ją za wykonaną w całości, przypadku korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa i nawiązki na rzecz Stowarzyszenia (...).

Tym samym wyrokiem **M. B. (2)** uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za co na mocy 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. M. B. (2) uznano także za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 1 k.k. skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Ponadto M. B. (2) uznany został również za winnego kolejnego przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za co na mocy art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 1 k.k. skazano go na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Następnie na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono orzeczone wobec M. B. (2) wymienione wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzono mu jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i jedną karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 40 złotych. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora w oparciu o przepis art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 4 sierpnia 2004 r. do 17 października 2004 r. uznając orzeczoną grzywnę za wykonaną w całości, na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec M. B. (2) przepadek uzyskanej korzyści majątkowej pochodzącej z pierwszego z przypisanych mu przestępstw - w łącznej kwocie 1.282.550 złotych, a na mocy art. 70 ust. 4 tej samej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...).

Apelację od przedstawionego wyroku wniósł prokurator na niekorzyść oskarżonych R. O., A. P. i W. S. (1), w części dotyczącej orzeczeń o karach. Prokurator zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, to jest przepisu art. 91 § 2 k.k., przez nie wskazanie tegoż przepisu w punktach 68, 77 i 85 wyroku, jako podstawy wymierzenia kar pozbawienia wolności w stosunku do – odpowiednio - A. P., R. O. oraz W. S. (1), a błędne natomiast wskazanie przepisu art. 85 k.k.
2. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec R. O., A. P. kar łącznych, a w przypadku W. S. (1) również i kary jednostkowej opisanej w pkt. 82 wyroku, gdyż zarówno kary łączne, jak i wskazana kara jednostkowa, nie odzwierciedliły wagi popełnionych przez oskarżonych czynów oraz ich społecznej szkodliwości, przy szczególnym uwzględnieniu przypisanych oskarżonym ilości narkotyków wprowadzonych przez nich do obrotu oraz osiągniętych z tego procederu korzyści.

W oparciu o te zarzuty prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonych częściach poprzez wskazanie w punktach 68, 77 i 85 wyroku, jako podstawy wymierzenia kar pozbawienia wolności w stosunku do – odpowiednio - A. P.,

R. O. oraz W. S. (1), przepisu art. 91 § 2 k.k., przy równoczesnej konieczności wyeliminowania z podstawy wymiaru kary przepisu art. 85 k.k., który został wskazany niewłaściwie, a także o wymiarze R. O. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat, A. P. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 9 lat oraz W. S. (1) za przestępstwa przypisane w pkt. 82 wyroku jednej kary w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat.

Obrońca oskarżonego K. M. zaskarżył wyrok sądu I instancji w części dotyczącej tego oskarżonego - w zakresie orzeczenia o karze i zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie oraz rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej. Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. i wymiarzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz istotne obniżenie nałożonej na oskarżonego kary grzywny.

Apelację wniósł również obrońca oskarżonego A. K. (1) zaskarżając opisany wyrok co do winy tego oskarżonego i zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, a w szczególności:

art. 410 k.p.k. – przez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a w szczególności nieuwzględnienie okoliczności przemawiających za zastosowaniem wobec tego oskarżonego dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k. (przyznanie się do winy, ujawnienie przez oskarżonego współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, ujawnienie przez osk. istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, ujawnienie szeregu nowych, wcześniej nieznanych okoliczności sprawy oraz przestępstw popełnionych przez siebie, jak i inne osoby),

- przez nieuwzględnienie okoliczności, o których mowa w art. 53 § 2 k.k., tj. właściwości i warunków osobistych oskarżonego i jego zachowania po popełnieniu przestępstwa,

art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. – przez nieuwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących,

art. 7 k.p.k. – przez dowolną, sprzeczną z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i zasadami prawidłowego rozumowania ocenę osoby oskarżonego, jego postawy, właściwości i warunków osobistych oraz prognozy kryminologicznej oskarżonego na przyszłość (wynikających z pozytywnej opinii wywiadu środowiskowego oraz z faktu uprzedniej niekaralności);

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony A. K. (1) przechowywał w swoim miejscu zamieszkania haszysz w ilości nie mniej niż 60 kilogramów, oraz że przywiózł na teren Polski nie mniej niż 320 kilogramów haszyszu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a zwłaszcza wyjaśnienia osk. A. K. (1) w postępowaniu sądowym, zeznania świadka K. G., częściowo świadka P. W. oraz ustalenia KG Straży Granicznej nie zezwalają na przypisanie A. K. (1) udziału w obrocie taką ilością narkotyków,

4) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy i rzeczywistej roli oraz motywacji oskarżonego w przypisanym mu czynie oraz w relacji do celów kary, w szczególności:

- poprzez orzeczenie rażąco wysokiej kary pozbawienia wolności,
- poprzez wymiarzenie grzywny w wysokości nieadekwatnej do dochodów, warunków osobistych i rodzinnych oraz stosunków majątkowych oskarżonego;
- poprzez orzeczenie przepadku korzyści majątkowej o wartości w żaden sposób niezobiektywizowanej, bez wskazania kryteriów ustalenia jej wartości oraz nieadekwatnej – przewyższającej wielokrotnie – rzeczywiście osiągniętą korzyść majątkową przez oskarżonego;

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie osk. A. K. (1) za przypisane mu czyny – przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. kary pozbawienia wolności w rozmiarze zaliczonego mu na poczet kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności z ewentualnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzenie znacznie łagodniejszej kary grzywny, zobowiązanie do zwrotu korzyści majątkowej w wysokości 24 tys. złotych, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego A. P. jego obrońca z wyboru zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- art. 2 § 2 i art. 4 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń w sposób wybiórczy, oparty na niejednoznacznych dowodach i przyjęcie jednej z dwóch możliwych wersji według nieznanymi kryteriów;
- art. 5 k.p.k. poprzez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o przypuszczenia nie poparte dowodami wskazującymi w sposób jednoznaczny na winę oskarżonego, podczas gdy rozstrzygnięcie to winno opierać się jedynie na popartych dowodami prawdziwych ustaleniach faktycznych, a nie dające się usunąć wątpliwości sąd powinien rozstrzygać na korzyść oskarżonego;
- art. 7 k.p.k. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, w szczególności poprzez ocenę materiału dowodowego w opozycji do zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;
- art. 391 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady bezpośredniości i przedwczesne odczytanie zeznań świadka T. T. na rozprawie dnia 8 maja 2008 roku oraz świadka A. S. dnia 20 maja 2008 roku i tym samym zaprzestanie prób wezwania owych świadków w celu bezpośredniego przesłuchania, podczas gdy procedowanie w sprawie zakończono dopiero w lutym 2012 roku i do tego czasu spowodowanie ich stawiennictwa na rozprawie mogłoby stać się możliwym. Zarzut ten jest tym poważniejszy, iż to właśnie na podstawie odczytanych zeznań sąd w przeważającej mierze oparł swój wyrok skazujący odnośnie A. P.;
- art. 171 § 7 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. S., podczas gdy protokoły zeznań tego świadka, na które powołuje się sąd I instancji są fragmentami identyczne z treścią jego wcześniejszych zeznań, a więc nie mogły one powstać w ramach swobodnej wypowiedzi i z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością nie odzwierciedlają one rzeczywistej wypowiedzi osoby przesłuchiwanej, a zatem nie mogą w takiej formie stanowić dowodu w sprawie;
- art. 366 i 410 k.p.k. poprzez:
- niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, w szczególności w zakresie zarzutów XII, XIII, XIV i oparcie skazania w tym zakresie wyłącznie na niepopartych innymi dowodami pomówieniach, w zakresie zarzutów XIII i XIV osoby nie przesłuchanej bezpośrednio przed sądem;
- przekroczenie kompetencji sądu orzekającego w sprawie i czynienie nieuprawnionych i przedwczesnych ustaleń faktycznych w sprawach objętych odrębnymi postępowaniami, znajdującymi się w początkowej fazie etapu jurysdykcyjnego, a to w sprawach Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XVI K 111/08 oraz XVI K 3/12, nadto oparcie wyroku na okolicznościach nie ujawnionych na rozprawie głównej, a co więcej – objętych toczącymi się, w/w postępowaniami;
- art. 413 § 2 k.p.k. poprzez przypisanie oskarżonemu A. P. w punkcie 65 wyroku nabycia haszyszu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy oskarżonemu ani w tym ani w innym postępowaniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie zarzucono, nadto kwestia istnienia opisanej w tym punkcie zorganizowanej grupy jest przedmiotem rozpoznania sądu w sprawie S. O. Katowice sygn. XVI K 111/08;

- art. 424 k.p.k. poprzez nieujawnienie motywów, którymi kierował się sąd przy ocenie wiarygodności wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadków obciążających oskarżonego A. P., a ponadto poprzez brak uzasadnienia przez sąd przypisania oskarżonemu czynów opisanych w punkcie 65 wyroku oraz nie wskazanie dlaczego i na jakiej podstawie w zakresie czynów zarzucanych A. P. uznany został za winnego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu, iż oskarżony A. P. dopuścił się przypisanych mu czynów w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego przeprowadzona w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego nie pozwala na wysnucie wniosków, do jakich doszedł sąd orzekający.

Wskazując na te zarzuty obrońca z wyboru A. P. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. O. w apelacji wniesionej na korzyść tego oskarżonego zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, przez przyjęcie, iż:

- we wrześniu lub październiku 2003 r. oskarżony przywiózł z Hiszpanii na terytorium RP środki odurzające w postaci 100 gramów kokainy, podczas gdy sam oskarżony zaprzeczył tym zdarzeniom w toku wyjaśnień złożonych przed sądem, z przedłożonego przez niego paszportu wynika, iż nie przekraczał on w tym okresie granicy kraju, a jednocześnie brak jest innych dowodów, potwierdzających zasadność tego zarzutu;
- oskarżony nabył od nieznanego mężczyzny o pseudonimie (...) co najmniej 3.500 sztuk tabletek extazy, w sytuacji gdy ustalenia co do ilości środków psychotropowych oparte zostały jedynie na wyjaśnieniach oskarżonego, złożonych w toku postępowania przygotowawczego, które następnie zostały przez niego odwołane w dalszym toku postępowania;
- oskarżony nabył od A. P. i W. S. (1) nie mniej niż 6.000 zł tabletek extazy, podczas gdy oskarżony nie potwierdził swych wyjaśnień w tym zakresie, a A. P. i W. S. (1) również nie przyznali się do udziału w obrocie narkotykami, co prowadzi do wniosku, iż brak jest jednoznacznych dowodów, potwierdzających ustalenia stanowiące podstawę do sformułowania tego zarzutu;
- przedmiotem transakcji, opisanych w punkcie V aktu oskarżenia, a objętych punktem 75 wyroku było nie mniej niż 37,635 kg amfetaminy, nie mniej niż 56.291 sztuk tabletek extazy, nie mniej niż 202,5 grama kokainy, nie mniej niż 52 gramy marihuany oraz nie mniej niż 990 gram haszyszu, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie były jednoznaczne i precyzyjne, nie zostały podtrzymane w toku postępowania sądowego, a dodatkowo nie zostały przeprowadzone żadne inne dowody, które pozwoliłyby zweryfikować rzeczywiste ilości narkotyków, będące przedmiotem transakcji;
- przedmiotem transakcji, o których mowa w punkcie VI aktu oskarżenia, a objętych punktem 75 wyroku było nie mniej niż 30 kg amfetaminy oraz 12.500 sztuk tabletek extazy, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym nie zostały podtrzymane w toku postępowania sądowego, a dodatkowo nie zostały przeprowadzone żadne inne dowody, które pozwoliłyby zweryfikować rzeczywiste ilości narkotyków, będące przedmiotem transakcji;
- przedmiotem transakcji, o których mowa w punkcie VII aktu oskarżenia, a objętych punktem 75 wyroku było nie mniej niż 1 kg, a nie więcej niż 3 kg amfetaminy, nie mniej niż 9.500 a nie więcej niż 16.000 sztuk tabletek extazy oraz nie mniej niż 100, a nie więcej niż 300 gram kokainy, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym nie zostały podtrzymane w toku postępowania sądowego, a brak jest innych dowodów pozwalających początkowo wskazane przez oskarżonego ilości;

- oskarżony sprzedał B. W., osobiście lub za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny o przezwisku P. oraz mężczyzny o pseudonimie (...) nie mniej niż 11,5 kilogramów amfetaminy i nie mniej niż 20.000 zł sztuk tabletek extazy podczas gdy oskarżony nie potwierdził w tym zakresie swoich wyjaśnień, złożonych w toku postępowania przygotowawczego, wyjaśnienia świadka B. W. nie mogły zostać z uwagi na upływ czasu zweryfikowane, a dodatkowo, przy założeniu, że rzeczywiście oskarżony sprzedawał narkotyki B. W., w toku postępowania nie wykazano, by R. O. współdziałał w tym zakresie z P. i T.;
- oskarżony sprzedał substancje psychotropowe w postaci co najmniej 3 kg amfetaminy P. M., T. H., M. F. i A. S., podczas gdy fakt przeprowadzenia przedmiotowych transakcji nie został potwierdzony ani przez oskarżonego ani przez świadków P. M., T. H. i M. F., a wyjaśnienia A. S. są w tym zakresie odosobnione i nie zostały zweryfikowane w toku postępowania sądowego;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez odstępianie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia od wskazania podstawy dowodowej poczynionych ustaleń faktycznych, ograniczenie się w tym zakresie do zacytowania treści poszczególnych zarzutów, brak ustaleń dotyczących szczegółów poszczególnych transakcji, ustaleń pomiędzy ich stronami, brak spójności w zakresie określenia ilości narkotyków, będących przedmiotem poszczególnych transakcji; brak wskazania podstaw i zasad wyliczenia wartości środków odurzających dla poszczególnych zarzutów, pobieżną analizę dowodów dotyczących R. O., sprowadzającą się w znacznej mierze do zrelacjonowania zeznań poszczególnych świadków
- art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez zbyt ogólną analizę podstawy prawnej rozstrzygnięcia, w szczególności w zakresie uznania czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach IV-IX aktu oskarżenia za ciąg przestępstw
- art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych, zgłoszonych na rozprawie w dniu 4 listopada 2011 roku, a dotyczących przesłuchania T. O., S. S. (po uprzednim uchyleniu tajemnicy adwokackiej), G. L., a także zwrócenia się do (...) o weryfikację liczby przesyłek konduktorskich odebranych przez oskarżonego i ograniczenie w ten sposób prawa do obrony oskarżonego poprzez uniemożliwienie mu weryfikacji złożonych przez niego wyjaśnień
- art. 7 k.p.k. poprzez odstępianie od kodeksowej zasady swobodnej oceny dowodów, która jednoznacznie wyklucza arbitralność sądu w zakresie oceny materiału dowodowego i orzekanie przez sąd I instancji na zasadzie niedozwolonej dowolności, w szczególności poprzez odstępianie od pełnej analizy wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, oparcie części ustaleń na wyjaśnieniach złożonych przez świadków w innych postępowaniach, w sytuacji gdy nie była możliwa weryfikacja tych dowodów przez oskarżonego i jego obrońcę;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości co do ilości narkotyków, będących przedmiotem transakcji z udziałem oskarżonego, na jego niekorzyść poprzez ich zawyżenie.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzutów zawartych w punkcie I, IV, VIII i IX aktu oskarżenia (punkt 72 i 75 wyroku) oraz modyfikację opisu czynów w następujący sposób:

- przyjęcie, iż ilość substancji psychotropowych, objęta zarzutem III aktu oskarżenia (pkt 74 wyroku) wynosiła nie więcej niż 1.500 sztuk tabletek extazy,
- obniżenie ilości substancji psychotropowych, będących przedmiotem transakcji, objętych punktem V aktu oskarżenia z uwzględnieniem rzeczywistej ilości transportów kolejowych,
- przyjęcie, iż ilość substancji psychotropowych, objętych zarzutem VI aktu oskarżenia wynosiła 0,5 kg amfetaminy oraz 500 sztuk tabletek extazy

- przyjęcie, iż ilość substancji psychotropowych, objętych zarzutem VII aktu oskarżenia wynosiła nie więcej niż 0,5 kg amfetaminy oraz nie więcej niż 9.500 sztuk tabletek extazy

i odpowiednie obniżenie wymierzonej oskarżonemu za czyny, ujęte w punkcie 75 wyroku, kary, a także obniżenie wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności. Jako wniosek ewentualny obrońca sformułował postulat uchylenia orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. B. (1) zaskarżył opisany wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż nie brał on udziału w zarzucanym mu procederze,
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności:
 - obrazę przepisów procesowych, a to art. 7 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie materiału dowodowego sprawy, polegające na sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego daniu wiary w pełni dowodom obciążającym oskarżonego np. wyjaśnieniom M. B. (2), P. B. (1)(F.) i K. M. przy równoczesnym pominięciu oświadczeń oskarżonego o jego niewinności,
 - art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, konkretnie poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych pomimo ich niejednoznaczności;
3. rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary grzywny, podczas gdy w żaden obiektywny sposób nie udowodniono, iż oskarżony B. dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wskazując na te zarzuty obrońca M. B. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Apelację złożył także obrońca oskarżonego W. S. (1) zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

art. 4, 5 § 1 i § 2, art. 92, art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego W. S. (1) tylko na dowodach obciążających z pominięciem okoliczności, które są dla niego korzystne oraz naruszenia zasady domniemania niewinności oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia na podstawie błędnych ustaleń faktycznych

art. 424 k.p.k. poprzez nieuwzglębnienie motywów, którymi kierował się sąd orzekający przy ocenie wiarygodności wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadków pomawiających oskarżonego W. S. (1), jak również poprzez nieuwzglębnienie w sposób dostateczny podstaw dla których jednym dowodom sąd przyznał walor wiarygodności, a innym tego waloru odmówił.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony W. S. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Na tej podstawie obrońca W. S.(1)wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie tego oskarżonego od zarzucanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego W. S. (2) zaskarżył w całości co do tego oskarżonego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 lutego 2012 r., sygn. akt XVI K 269/05, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. przez nienależyte rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, rozstrzygnięcie istniejących w sprawie okoliczności na niekorzyść oskarżonego oraz dowolną ocenę dowodów,
2. obrazę przepisu postępowania, a to art. 424 k.p.k. poprzez brak wskazania podstaw i sposobu w jaki sposób sąd orzekający wyliczył wartość orzeczonego na rzecz Skarbu Państwa przypadku uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 1.451.475,00 zł, przez co niemożliwa jest weryfikacja poprawności i sposobu tego wyliczenia,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, przez przyjęcie, że oskarżony W. S. (2) wprowadzał do obrotu środki odurzające w znacznych ilościach, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń a zachowanie oskarżonego polegało jedynie na przechowywaniu środków odurzających należących do P. W. oraz na ich przewożeniu w miejsca wskazane przez tego ostatniego,
4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, że oskarżony W. S. (2) w okresie od przełomu lata i jesieni 2003 r. do końca 2004 r. działał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń, gdyż oskarżony w okresie tym odbywał służbę wojskową i nie mógł przebywać w miejscach popełnienia przypisanych mu przestępstw,
5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, że oskarżony dokonał ze S. O. transakcji sprzedaży narkotyków w ilości 2 kilogramów i 550 gramów haszyszu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż narkotyki te nabył S. O. od T. W. w dwóch transakcjach, przy czym narkotyki do jednej z tych transakcji w ilości 2 kilogramów na polecenie T. W. przywiózł oskarżony W. S. (2),
6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, że oskarżony W. S. (2) osiągnął korzyść majątkową ze sprzedaży narkotyków w kwocie 1.451.475,00 zł.

Wskazując na te zarzuty obrońca W. S. (2) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżył opisany wyżej wyrok w całości co do tego oskarżonego i zarzucił błędną ocenę okoliczności faktycznych, przyjętych za jego podstawę, w szczególności przez oparcie przekonania o winie oskarżonego wyłącznie na pomówieniu współoskarżonych K. Kluby, P. W., J. L. oraz M. B., mimo że pomówienia te, jako pełne rozbieżności, na wiarę nie zasługują. Apelujący podniósł również zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miały wpływ na zaskarżone orzeczenie, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie przez sąd I instancji swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień współoskarżonych stanowiących tzw. pomówienie i uznanie ich za wiarygodne wobec licznych sprzeczności oraz braku potwierdzenia opisywanych zdarzeń innymi dowodami; art. 5 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie na rzecz oskarżonego wszystkich wątpliwości dotyczących m.in. faktu, iż oskarżony miał prowadzić night club w zupełnie innym mieście niż wskazane w toku składanych przez współoskarżonego wyjaśnień, czy też dotyczących tego, że oskarżony w okresie rzekomo przeprowadzanych transakcji był pozbawiony wolności i przebywał w zakładzie karnym.

W związku z tym obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. S. od stawianych mu zarzutów, alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego orzeczenia co do oskarżonego M. S. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ten sam adwokat występując jako obrońca z urzędu A. P. zaskarżył opisany wyrok co do tego oskarżonego w całości i podniósł zarzut błędnej oceny okoliczności faktycznych, przyjętych za jego podstawę, w szczególności przez oparcie przekonania o winie oskarżonego wyłącznie na pomówieniu współoskarżonego R. O., mimo że pomówienie to, jako pełne rozbieżności, na wiarę nie zasługuje, a także na niewiarygodnych i nie potwierdzonych innymi dowodami zeznaniach świadka T. T..

W tej apelacji obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. P. od stawianych mu zarzutów, albo o uchylenie zaskarżonego orzeczenia co do oskarżonego A. P. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniesienie apelacji na korzyść oskarżonych musiało spowodować uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. S., A. K. (1), M. B. (1), W. S. (2), A. P., R. O. oraz W. S. (1) i przekazanie ich sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. W stosunku do K. M. możliwa okazała się zmiana zaskarżonego wyroku i zastosowanie wobec niego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie przepisu art. 60 § 3 k.k., który został w przypadku tego oskarżonego bezpodstawnie pominięty. Wadliwe zastosowanie tego samego przepisu przez sąd I instancji w stosunku do K. K., J. L. i M. B. (2) spowodowało ponadto konieczność korekty zaskarżonego wyroku na korzyść tych oskarżonych w trybie art. 435 k.p.k., gdyż wymierzono im kary w wymiarze wyższym, aniżeli było to możliwe przy prawidłowym stosowaniu przepisów prawa karnego materialnego.

Postępowanie przed sądem I instancji, wydany w tej sprawie wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach oraz jego pisemne uzasadnienie obarczone były licznymi, poważnymi uchybieniami, z których część trafnie wychwycona została w złożonych środkach odwoławczych.

Na wstępie stwierdzić należało, że sporządzone na piśmie uzasadnienie wyroku sądu I instancji nie spełniło wymogów określonych w art. 424 k.p.k., co zgodnie podnieśli w swych apelacjach obrońcy oskarżonych A. K. (1), A. P., R. O. i W. S. (2). Oczywiście jest, że uchybienia dotyczące pisemnych motywów orzeczenia, jako dotyczące etapu następującego już po wyrokowaniu, nie mogły mieć bezpośredniego wpływu na treść wyroku. Jednakże w rozpatrywanej sprawie mankamenty uzasadnienia zdecydowanie utrudniły, a w niektórych aspektach wręcz uniemożliwiły racjonalną kontrolę odwoławczą znaczących fragmentów orzeczenia. Niemożliwym dla stron i sądu odwoławczego okazało się przesłedzenie rozumowania sądu, prowadzące do wydania niektórych spośród zaskarżonych rozstrzygnięć, co przemawiało za potrzebą uchylenia z tego względu rozpatrywanego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Nader widocznym odstępstwem od zasad sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku rozstrzygającego o odpowiedzialności karnej, wskazywanych niejednokrotnie w judykaturze (patrz np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2010 r., sygn. V KK 79/10, OSNwSK 2010/1/2314, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 marca 2012 r., sygn. II AKa 12/12, KZS 2012/4/33) było w niniejszej sprawie nie wskazanie wprost lub przynajmniej w sposób czytelny, na podstawie jakich dokładnie dowodów ustalono stan faktyczny przyjęty za podstawę orzekania. Konkretnie dowody nie zostały powołane ani pod kolejnymi sekwencjami ustaleń faktycznych, co byłoby rozwiązaniem najdoskonalszym, czyniącym uzasadnienie przejrzystym i poddającym się bezproblemowo kontroli odwoławczej, ani nawet nie zostały powołane zbiorczo po opisie wszystkich zrekonstruowanych wydarzeń. Jedynie w dalszej części pisemnego uzasadnienia przedstawiono opis i ocenę dowodów pochodzących z osobowych źródeł dowodowych, w oparciu o co można pośrednio wnioskować, na podstawie jakich dowodów poczyniono ustalenia faktyczne. Niemniej jednak ocena dowodów przedstawiona w dalszych partiach pisemnego uzasadnienia wyroku nie cechowała się należyłą wnikliwością i rzetelnością, co w wielu punktach nie pozwalało przyjąć, że sąd meriti, zgodnie z dyspozycją art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k., dokładnie wskazał, na jakich dowodach opierał się uznając dane fakty za udowodnione, a także dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W pisemnych motywach wyroku sąd I instancji przedstawił założenie (str. 43 uzasadnienia), że przy istnieniu rozbieżności w procesowych wypowiedziach oskarżonych lub świadków co do ilości lub wartości narkotyków będących przedmiotem nielegalnych transakcji, z zasady przyjmował jako udowodnione wartości i ilości najniższe. Założenie to pozostawało oczywiście w zgodzie z przepisem art. 5 § 2 k.p.k., o ile zaistniały wątpliwości nie można było usunąć np. w drodze prawidłowej oceny wiarygodności poszczególnych dowodów. Jednakże zestawienie dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych z dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy wskazuje, że opisana wyżej zasada w wielu przypadkach nie była stosowana. I tak np. w odniesieniu do oskarżonego M. S. podstawą czynionych ustaleń faktycznych w zakresie ilości amfetaminy, jaką miał handlować, były uznane za wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonego K. K.. Oskarżony ten w postępowaniu przygotowawczym, po wyrażeniu chęci skorzystania z dyspozycji art. 60 § 3 k.k., zaczął składać wyjaśnienia obciążające m.in. inne osoby występujące w tej sprawie. O M. S. wyjaśniał on opisując początkowo cztery transakcje nabycia od niego amfetaminy w łącznej ilości 3 kilogramów. Dopiero w jednych ze swych końcowych wyjaśnień (z 2.11.2005 r., k. 14.069-14.071) dodał, że była jeszcze jedna transakcja dotycząca 2 kg amfetaminy, w grudniu 2002 r. Z ustaleń faktycznych wynika, że sąd I instancji przyjął najmniej korzystną dla M. S. wersję wydarzeń i przypisał mu sprzedaż całych 5 kg amfetaminy nie wyjaśniając i nie dostrzegając rozbieżności w wyjaśnieniach K. Kluby w tym zakresie, przy czym przytoczył jedynie wyjaśnienia K. K. opisujące transakcje odnoszące się do 3 kg narkotyku (str. 22 uzasadnienia). Przywołując podstawy dowodowe przypisania przestępstwa M. S. (str. 51 uzasadnienia wyroku) Sąd Okręgowy odwołał się z kolei także do wyjaśnień P. W. i J. L., nie wskazując, na jakich kartach takie wyjaśnienia miały zostać utrwalone, gdy tymczasem trudno doszukać się jakichkolwiek wypowiedzi procesowych tych współpodejrzanych odnoszących się bezpośrednio do M. S..

Jako kolejny przykład przyjmowania za miarodajną wersję najmniej korzystnej dla oskarżonych, wbrew deklaracji z pisemnego uzasadnienia wyroku, było przypisanie oskarżonym A. P. (pkt 65 wyroku) i W. S. (1) (pkt 82 wyroku w odniesieniu do czynu z pkt XV aktu osk.) sprzedaży narkotyków T. T. w oparciu o zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego z dnia 22 marca 2005 r., kiedy to podał, że łącznie kupił od nich 6,5 – 7 kg amfetaminy, 1 kg haszyszu i więcej niż 1000 sztuk tabletek extazy. Wcześniej świadek ten wielokrotnie mówił o mniejszych ilościach narkotyków kupionych od tych oskarżonych, a ponadto w ogóle nie wiadomo na podstawie jakich dowodów A. P. przypisano sprzedaż T. T. aż 9,4 kilograma amfetaminy, 1 kg haszyszu i co najmniej 1800 sztuk tabletek extazy.

Przypisanie M. B. (1) w punkcie 52 wyroku przemytu 73 kilogramów haszyszu nastąpiło w sytuacji, gdy wypowiadający się na ten temat oskarżeni wyjaśniali o różnych ilościach przywiezionego narkotyku: M. B. (2) – o ok. 63 kilogramach, K. M. – o około 65 kilogramach, a P. F. – o 63 lub 73 kilogramach haszyszu. Przyjęcie najwyższej ilości i to podawanej alternatywnie przez współoskarżoną, nie zostało w żaden sposób uzasadnione.

Podobne przykłady można niestety mnożyć, co świadczy o tym, że brak powołania konkretnych dowodów pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego maskował nieprawidłowości przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Pominięcie w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszelkich innych dowodów poza zeznaniami świadków i wyjaśnieniami oskarżonych nie pozwala stwierdzić, czy i w jakim zakresie Sąd Okręgowy wykorzystał przy orzekaniu takie dowody, jak np. billingi telefoniczne zajmujące znaczną część akt sprawy, a także opinię z analizy połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonymi i niektórymi świadkami, jak również ujawniane i odsłuchiwane na rozprawach nagrania z podsłuchów telefonicznych. Tym samym nie bezpodstawnie można podnosić, że doszło do naruszenia przepisu art. 410 k.p.k.

Kolejnym istotnym mankamentem uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia było pominięcie wskazania dowodów, na podstawie których sąd ustalił wartość środków odurzających i substancji psychotropowych będących przedmiotem transakcji z udziałem oskarżonych, a także, co za tym idzie, zaniechanie wyjaśnienia, w oparciu o jakie przesłanki wyliczono wysokość korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych z przypisanych im przestępstw. Okoliczności te miały istotne znaczenie dla oskarżonych z uwagi na orzekane wobec nich środki karne w postaci przypadku korzyści majątkowych w bardzo wysokich kwotach, a wątpliwości w tym zakresie podnoszone były w apelacjach obrońców oskarżonych A. K. (1), R. O. i W. S. (2). Ze względu na brak rozważań sądu I instancji odnośnie do przyjmowanych wartości narkotyków i wysokości korzyści majątkowych osiągniętych przez poszczególnych

sprawców, sąd odwoławczy nie był w stanie zweryfikować zasadności zarzutów apelacyjnych i prawidłowości rozstrzygnięć w tym przedmiocie zawartych w zaskarżonym wyroku.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu kwestionowanego orzeczenia przemilczał też kwestię istnienia bądź braku przesłanek do zastosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. w stosunku do oskarżonych A. K. (1) i K. M.. Sąd meriti powinien odnieść się do potrzeby lub niemożności zastosowania tej instytucji względem wymienionych oskarżonych dlatego, że w mowach końcowych obrońcy postulowali zastosowanie także wobec tych oskarżonych rzeczowego nadzwyczajnego złagodzenia kary, a nawet w uzasadnieniu aktu oskarżenia sam oskarżyciel publiczny wskazywał na istnienie przesłanek w tym względzie omawiając wyjaśnienia i postawę w toku postępowania A. K. (1) i K. M.. Sąd odwoławczy mógł więc jedynie odgadywać, z jakich powodów nie zastosowano przepisu art. 60 § 3 k.k. wobec tych dwóch oskarżonych oraz czynić w oparciu o akta sprawy własne ustalenia dotyczące przesłanek zastosowania obowiązkowego nadzwyczajnego złagodzenia kary co do tych oskarżonych.

Kolejnym uchybieniem sądu I instancji, o charakterze fundamentalnym, był fakt sporządzenia ustaleń faktycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku poprzez ich przepisanie z uzasadnienia aktu oskarżenia. Porównanie obu uzasadnień nie pozostawia wątpliwości, że sąd nie przedstawił na piśmie ustaleń własnych, tylko odtworzył ustalenia przyjmowane przez prokuratora w akcie oskarżenia, dokonując przy tym jedynie nieistotnych, redakcyjnych zmian w opisie wydarzeń, usuwając fragmenty dotyczące osób nie występujących w tym procesie w charakterze oskarżonych oraz pomijając powołanie kart z akt sprawy, na których miałyby znajdować się dowody wykazujące poszczególne fakty. Co do wszystkich istotnych kwestii i szczegółów zaprezentowane „ustalenia” z początkowej części uzasadnienia wyroku sądu pokrywają się dokładnie z założeniami w zakresie stanu faktycznego przyjmowanymi w skardze przez prokuratora. Z uzasadnienia wyroku w części obejmującej stan faktyczny wynika, że wieloletnie postępowanie jurysdykcyjne prowadzone przed Sądem Okręgowym w Katowicach nie przyniosło właściwie żadnego rezultatu, który zdołałby przeniknąć do ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd. Próżno więc w ustaleniach faktycznych sądu I instancji doszukiwać się twierdzeń dotyczących odbywanej przez W. S. (2) służby wojskowej, chociaż w toku postępowania sądowego prowadzone było postępowanie wyjaśniające tę kwestię, która musiałaby mieć z kolei wpływ na czasowy i ilościowy zakres przypisanego temu oskarżonemu czynu ujętego w punkcie 59 wyroku. G. P. nadal figurował w opisie stanu faktycznego jako nieustalony mężczyzna o pseudonimie (...), a ustalenia faktyczne całkowicie pominęły wątek sprzedaży przez W. S. (1) narkotyków B. W., chociaż postępowanie dowodowe w tym zakresie zostało przeprowadzone i wyrok zawierał rozstrzygnięcie w tym względzie. Bezskrytyczne powielenie w uzasadnieniu wyroku sądu założeń faktycznych zawartych w skardze oskarżyciela rodzić musi uzasadnione wątpliwości co do rzetelności procesu przeprowadzonego przed sądem I instancji oraz samodzielności ustaleń sądowych w sferze faktów, co sprawia, że można mieć uzasadnione przypuszczenia, iż cały proces miał charakter fasadowy, a zatem podnoszone przez apelujących zarzuty naruszenia art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. nie mogły zostać uznane przez sąd odwoławczy za bezzasadne.

Być może wpływ na dokonanie przez sąd ustaleń faktycznych w oderwaniu od wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego na rozprawach miała okoliczność, że pomiędzy etapem bezpośrednio poprzedzającym wyrokowanie, tj. rozprawą w dniu 4 listopada 2011 r., a poprzednimi czynnościami dowodowymi, tj. ujawnianiem i odsłuchiwaniami materiałów niejawnych na rozprawie w dniu 21 lipca 2010 r. upłynął ponad rok i 3 miesiące. W tym czasie dopuszczane były dowody z kolejnych opinii lekarskich biegłych różnych specjalności na okoliczność zdolności R. O. do uczestnictwa w rozprawach. Ustalanie tej okoliczności, która w świetle kolejnych opinii jawiła się jako coraz bardziej oczywista, trwało nazbyt długo i doprowadziło do naruszenia zasady koncentracji materiału dowodowego, wynikającej z przepisu art. 366 § 2 k.p.k. Mogło to wpłynąć na obniżenie zdolności wzięcia pod uwagę przez sąd przebiegu postępowania dowodowego na rozprawach przeprowadzonych w odległej przeszłości.

Nie można również pominąć okoliczności, że sędzia przewodniczący składu sądu w tej sprawie oraz jeden z sędziów ławników orzekli już wcześniej o odpowiedzialności karnej innych osób, które początkowo objęte były tym samym aktem oskarżenia. Po zgłoszeniu wniosku o tzw. dobrowolne poddanie się karze przez P. B. (2) i M. L., wyrokiem z dnia 16 listopada 2006 r., sygn. akt XVI K 197/06, wydanym w trybie art. 387 k.p.k., obaj ci oskarżeni uznani zostali za winnych popełnienia zarzucanych im przestępstw. Orzeczenie to oparto na materiale dowodowym pochodzącym z akt niniejszej sprawy, w tym, co oczywiste, na wyjaśnieniach samych oskarżonych M. L. i P. B. (2). Podkreślić trzeba, że

P. B. (2) jako podejrzany wyjaśniał m.in. na temat udziału A. K. (1) w przemyśle narkotyków i te procesowe wypowiedzi uwzględniane były przez sąd orzekający w tej sprawie (str. 28-29 uzasadnienia wyroku). Taka sytuacja procesowa, zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. (sygn. I KZP 9/07, OSNKW 2007/5/39) i dalszym wydawanym na jej kanwie orzecznictwem (np. wyrok Sądu Najwyższego z 5 lipca 2012 r., sygn. V KK 57/12, OSNKW 2012/12/128) skutkuje tym, że sędzia przewodniczący oraz sędzia ławnik winni być na podstawie art. 41 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych wyłączeni od orzekania w sprawie nie tylko tych oskarżonych, którym zarzucono działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi wcześniej osądzonymi, ale także tych, do których odnosił się ten sam materiał dowodowy już raz pozytywnie oceniony przez tych samych sędziów przy wyrokowaniu w sprawie M. L. i P. B. (2).

Kwestionowany wyrok nie był wolny od wątpliwości również w części zawierającej orzeczenia o karach. Z dosłownego brzmienia wyroku oraz ze sposobu, w jaki zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do oskarżonych K. K., J. L. i M. B. (2) wynikało, że sąd I instancji nie brał pod uwagę wcześniejszego stanu prawnego, obowiązującego po popełnieniu poszczególnych czynów, a przed datą orzekania, według którego przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone były uprzednio łagodniejszymi karami, aniżeli obecnie. W szczególności czyny kwalifikowane z art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przed dniem 9 grudnia 2011 r. oraz pod rządami obowiązującej uprzednio ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (kwalifikowane wówczas z art. 43 ust. 3 tejże ustawy) zagrożone były karą grzywny i pozbawienia wolności do lat 10. Znacząco niższa niż obowiązująca obecnie (2 lata) dolna granica kary za takie czyny obowiązująca poprzednio (1 miesiąc) nie mogła pozostawać bez wpływu na zasadność orzeczenia poszczególnych kar w odpowiednim wymiarze. Zatem nieprawidłowe uwzględnianie przez sąd meriti możliwości wymierzenia kary w granicach znacznie surowszych, niż rzeczywiście dopuszczalne, podważa również trafność orzeczeń o karach, zawartych w zaskarżonym wyroku w częściach obejmujących skazania za występki z art. 56 ust. 3 i 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zaskarżony wyrok zawierał także w swej treści cały szereg drobniejszych uchybień, przy czym nie na wszystkie z nich zwrócono uwagę we wniesionych środkach odwoławczych.

Przede wszystkim podkreślić należy, że nieprawidłowe było przyjmowanie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym jako przestępstw z art. 55 ust. 1 i 3, 56 ust. 1 i 3, czy też 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Taka kwalifikacja prawna, przyjmowana zresztą w ślad za aktem oskarżenia, prowadzi bowiem do stwierdzenia, że jednym i tym samym czynem sprawca może wyczerpać znamiona przestępstwa w jego typie podstawowym, jak i w jego typie kwalifikowanym – w tym przypadku ze względu na znaczną ilość przemyconych, będących w obrocie, czy posiadanych narkotyków. Przyjmowanie w podstawie prawnej skazania, że jednym czynem wyczerpano znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3, albo z art. 56 ust. 1 i 3, czy też z art. 62 ust. 1 i 2 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zawiera w sobie logiczną sprzeczność, uchybia zasadzie *lex specialis derogat legi generali* i przez to jest błędne. Wskazane przestępstwa z różnych ustępów tego samego przepisu są samodzielne, zawierają różne zagrożenie karą oraz pełny zestaw znamion przestępstwa, a jedynie przez wzgląd na zasady techniki legislacyjnej przestępstwa z ustępów 3 i 2 skonstruowane zostały jako przepisy o charakterze odsyłającym, tzn. aby nie powtarzać znamion szczegółowo już opisanych w ustępach pierwszych odsyła się w nich do znamion opisanych w poprzedzających ustępach, jedynie dodając znamiona o charakterze kwalifikującym. Taka konstrukcja przepisów nie upoważnia jednak w żadnej mierze do przyjmowania kwalifikacji prawnej takiej, jaka proponowana była w akcie oskarżenia i jaka przeniknęła do wyroku sądu I instancji.

Niewłaściwe było również nie powołanie wśród przepisów stanowiących podstawę wymiaru kar artykułów 33 § 1 i 3 k.k. w przypadkach, gdy orzeczono grzywny za przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepisy tej ustawy nie zawierają bowiem określenia granic, w jakich powinny się mieścić grzywny i ogólnych zasad orzekania tych kar, wobec czego z mocy art. 116 k.k. należy stosować w przypadku przestępstw narkotykowych te zasady i granice unormowane w art. 33 § 1 i 3 k.k., czemu powinno się dać wyraz w podstawie prawnej wymiaru kary, aby uczynić wyrok czytelnym dla stron postępowania. Jedynie przepis art. 33 § 2 k.k. nie znajdzie w takich przypadkach zastosowania, ponieważ przepisy karne cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii zawierają samodzielne podstawy dla orzekania kary grzywny obok kary pozbawienia wolności. W omawianym zakresie dotyczącym art. 33 § 1 i 3 k.k. sąd odwoławczy nie podziela więc poglądu Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażonego w innej sprawie w wyroku z 10 maja 2007 r. (sygn. akt II AKa 120/07, KZS 2007/11/28).

Oczywistą nieprawidłowością, podniesioną w apelacji prokuratora, było też pominięcie przepisu art. 91 § 2 k.k. wyłączającego stosowanie przepisu art. 85 k.k. przy wymierzaniu kar łącznych obejmujących kary jednostkowe wymierzone m.in. za ciąg przestępstw.

Niewłaściwa była również kwalifikacja prawna przyjmowana przy przestępstwach polegających na podżeganiu innych osób do popełnienia konkretnych przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż jak wynika z materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych, osoby podżegane nawet nie usiłowały dopuścić się czynów, do których były namawiane. W takich sytuacjach, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, zapoczątkowanym uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r. (sygn. I KZP 11/03, OSNKW 2003/11-12/89), właściwa kwalifikacja prawna powinna wskazywać na usiłowanie podżegania do popełnienia określonego przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wątpliwości budzić mogło również używanie w opisach czynów sformułowania „udzielił odpłatnie” nie przystającego do znamion przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 br. o przeciwdziałaniu narkomanii, a mogącego sugerować zaistnienie któregoś z przestępstw z art. 59 tejże ustawy. Także określanie wprowadzeniem do obrotu jakiegoś kolejnego etapu obrotu narkotykami, które już znacznie wcześniej znalazły się w tym obrocie, nie wdając się w szczegółową analizę przepisu art. 4 pkt 34 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wydawało się nie być tak precyzyjne, jak opisanie takiego działania jako jednej z form uczestniczenia w obrocie narkotykami. Sąd I instancji nie zawsze też miał na uwadze, że zgodnie z załącznikami do tejże ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii amfetamina i tabletki extazy należą do substancji psychotropowych, natomiast kokaina, haszysz oraz marihuana zaliczane są do środków odurzających, a pojęcia te nie są używane zamiennie.

Wskazane poważne i liczne wadliwości, w tym przede wszystkim odnoszące się do uzasadnienia wyroku sądu I instancji, poczynionych ustaleń faktycznych i ich podstawy dowodowej wywołały konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych, co do których kwestionowano winę, tj. M. S., A. K. (1), K. M., M. B. (1), W. S. (2), A. P., R. O. oraz W. S. (1) i przekazanie sprawy ich dotyczącej do ponownego rozpoznania w I instancji przez Sąd Okręgowy w Katowicach. Tym samym, uwzględniając wnioski zawarte w apelacjach obrońców wymienionych oskarżonych, sąd odwoławczy nie musiał odnosić się szczegółowo do wszystkich zarzutów sformułowanych we wniesionych przez nich środkach odwoławczych.

Wypada jedynie zasygnalizować, że nie wszystkie z podniesionych w apelacjach zarzutów były zasadne. W szczególności za nietrafny należy uznać zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego R. O. dotyczący bezpodstawnego oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych na rozprawie w dniu 4 listopada 2011 r. W części dotyczącej przesłuchania w charakterze świadka S. S. wniosek ten pozostawał bowiem w sprzeczności z bezwzględnym zakazem dowodowym ujętym w art. 178 pkt 1) k.p.k. i art. 6 ust. 3 prawa o adwokaturze, przesłuchanie innych wnioskowanych świadków nie było niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż mieliby oni zeznawać na okoliczności nie dotyczące rozpatrywanych zarzutów a przebiegu postępowania w tej sprawie, natomiast wystąpienie do (...) nie byłoby przydatne do uzyskania istotnych dla sprawy informacji, skoro świadek T. S. opisywał przekonująco, że przesyłki konduktorskie, w których miały znajdować się narkotyki, były adresowane na różne fikcyjne firmy. Podobnie nietrafny był zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego A. P. wskazujący na niedopuszczalne ustalenia w zakresie zorganizowanej grupy przestępczej, której członkami mieli być A. S., P. M., T. H. i M. F.. Sąd orzekający w I instancji korzysta bowiem z szerokiej swobody orzekania zakreślonej przepisem art. 8 § 1 i 2 k.p.k., a poza tym kwestia, czy zasadnie sąd przyjął, iż wymienieni współdziałali ze sobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, nie miała istotniejszego znaczenia dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej A. P..

Przekazując sprawę do ponownego rozpoznania w I instancji sąd odwoławczy w żadnej mierze nie przesądza o winie lub niewinności wymienionych 7 oskarżonych zauważając jednak, że istnieje szereg poważnych dowodów

wskazujących na ich związek z obrotem narkotykami. Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę ponownie zobowiązany będzie przeprowadzić dowody istotne dla rozstrzygnięcia, przy czym w stosunku do oskarżonych sąd meriti będzie mógł w pełni korzystać z instrumentów procesowych przewidzianych w art. 376 i 377 k.p.k. W przypadku udokumentowania pobytu świadków za granicą możliwe będzie skorzystanie z przepisu art. 391 § 1 k.p.k., chyba że uda się ustalić miejsce pobytu danego świadka i możliwe będzie przesłuchanie go w drodze pomocy prawnej np. w formie wideokonferencji, o której mowa w art. 10 konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej sporządzonej w Brukseli dnia 29 maja 2000 r. (Dz. U. z 2007 r., Nr 135, poz. 950). Następnie sąd I instancji biorąc pod uwagę całokształt dostępnego w sprawie materiału dowodowego dokona samodzielnych ustaleń faktycznych opierając się w każdej kwestii na konkretnych dowodach, a w przypadku nie dających się usunąć wątpliwości stosując przepis art. 5 § 2 k.p.k. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia sąd I instancji przedstawi swe własne ustalenia faktyczne wskazując, na jakich dowodach przy tym się opierał i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd Okręgowy winien także wziąć pod uwagę wskazania oraz zapatrywania prawne sądu odwoławczego przedstawione już w niniejszym uzasadnieniu, a wydane orzeczenie będzie musiało pozostawać w zgodzie z przepisem art. 443 k.p.k.

Opisane szczegółowo uchybienia, poza naruszeniem przepisu art. 60 § 3 k.k., nie odnosiły się w istotnej mierze do orzeczenia dotyczącego oskarżonego K. M.. Ustalenia faktyczne co do tego oskarżonego opierały się na jego wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego, w których przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i opisał znane mu okoliczności z nimi związane. Takie stanowisko procesowe i podobne wyjaśnienia zaprezentował w toku postępowania przed sądem I instancji, a w apelacji wniesionej na jego korzyść nie podważano jego winy. Wątpliwości wzbudzał natomiast fakt niezastosowania wobec niego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k., co zakwestionowano w środку odwoławczym. Sąd Apelacyjny stwierdził, że apelacja obrońcy K. M. okazała się zasadna. Oskarżony ten współdziałał w popełnieniu przestępstw z innymi osobami, tj. w zakresie przemytu z T. G., M. B. (1) i M. B. (2), a biorąc udział w handlu narkotykami – z M. B. (2) oraz P. F., od których nabywał narkotyki i K. L., któremu je sprzedawał. Na temat tych przestępstw złożył szczegółowe wyjaśnienia, ujawniając istotne okoliczności ich popełnienia i osoby zamieszane w ten proceder. Warto podkreślić, że tylko na podstawie wyjaśnień K. M. zaistniały podstawy do przedstawienia jemu, M. B. (1) i T. G. zarzutu tzw. przemytu powrotnego do Holandii 30 kilogramów haszyszu w lipcu 2004 r. Swoje wyjaśnienia oskarżony K. M. podtrzymał w postępowaniu sądowym, wobec czego przez cały czas trwania postępowania zachodziły przesłanki, dostrzeżone już przez prokuratora w uzasadnieniu aktu oskarżenia, do zastosowania także wobec tego oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k., o co wnioskował też oskarżyciel publiczny na rozprawie odwoławczej. Nie stała temu na przeszkodzie dyspozycja art. 57 § 2 k.k., gdyż zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy w oparciu o przepis art. 65 § 1 k.k. istniały też przesłanki do obostrzenia kary, było w tym przypadku uzasadnione w zestawieniu z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kar w tym samym wyroku wobec oskarżonych J. L., K. K. i M. B. (2) znacznie bardziej uwikłanych w działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 65 § 1 k.k.

Z przedstawionych powodów sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do K. M. i za czyn opisany w punkcie 45 wyroku sądu I instancji, zakwalifikowany z art. 305 § 1 k.k. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., w oparciu o przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu samoistną karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Za kolejne przestępstwo, dotyczące nielegalnego przywozu haszyszu z Holandii do Polski czynem ciągłym, opisane w punkcie 46 zaskarżonego wyroku, zakwalifikowane z art. 305 § 1 k.k. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., w oparciu o przepisy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzono K. M. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Natomiast za ostatnie z przypisanych mu przestępstw, opisane szczegółowo w punkcie 47 zaskarżonego wyroku, wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w oparciu o przepisy z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzono temu oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Przy wymiarze kar jednostkowych wzięto pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, długotrwałość przestępczego procederu oraz działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a jako okoliczności łagodzące - jego mniej znaczący, niż innych osób występujących w tej sprawie, udział w przestępstwach narkotykowych, postawę w toku postępowania oraz uprzednią niekaralność. Przy określaniu stawek dziennych kar jednostkowych grzywien uwzględniono sytuację materialną i obecną zdolność do zarobkowania tego oskarżonego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności zastosowano zasadę całkowitej absorpcji z uwagi na ścisły związek czasowy, funkcjonalny i przedmiotowy obu przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast przy orzekaniu kary łącznej grzywny od zasady całkowitej absorpcji odstąpiono w niewielkim stopniu na rzecz zasady asperacji ze względu na odmienność rodzajową przestępstwa z art. 56 ust. 3 od przestępstw z art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Warunkowo zawieszając wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat sąd odwoławczy miał na względzie sylwetkę i dotychczasową postawę sprawcy, nie karanego uprzednio za przestępstwa i jak wynika z przedłożonych do akt sprawy dokumentów, mającego unormowaną sytuację rodzinną, pracującego na utrzymanie najbliższych i posiadającego pozytywną opinię w miejscu byłego zatrudnienia. Wszystkie te okoliczności pozwoliły przyjąć, że pomimo niewykonania kary łącznej pozbawienia wolności, K. M. nie dopuści się w przyszłości przestępstwa.

Ponadto zaliczono na poczet kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego K. M. w tej sprawie, a także skorygowano kwotę podlegającej zwrotowi korzyści majątkowej, gdyż z wyroku wynikało, że przypadek dotyczy tylko korzyści wynikającej z przestępstwa opisanego w punkcie 45 wyroku, a wobec kierunku apelacji niemożliwa była zmiana poprzez zasądzenie przypadku korzyści majątkowych wynikających z wszystkich przestępstw przypisanych temu oskarżonemu.

Z podobnych względów, jak te dotyczące K. M., tj. z uwagi na naruszenie przepisu art. 60 § 3 k.k. zmieniono w trybie art. 435 k.p.k. wyrok w stosunku do oskarżonych K. K., J. L. i M. B. (2), co do których nie wniesiono środków odwoławczych. Zmiany te, ukierunkowane na korzyść oskarżonych, opisane szczegółowo w punkcie 3 wyroku Sądu Apelacyjnego, okazały się konieczne, ponieważ sąd I instancji naruszył przepis art. 4 § 1 k.k. i nie stosował wobec oskarżonych obowiązujących uprzednio korzystniejszych przepisów ustawy tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. i art. 62 ust. 2 tejże ustawy w brzmieniu sprzed 21 lipca 2006 r., kiedy to czyny nimi objęte zagrożone były karami pozbawienia wolności o dolnej granicy w wymiarze 1 miesiąca. Tym samym prawidłowe zastosowanie art. 60 § 3 k.k. w związku z art. 60 § 6 pkt 4) k.k. winno prowadzić do wymierzenia za te czyny jako nadzwyczajnie złagodzonej kary – wyłącznie kary samoistnej grzywny bądź kary ograniczenia wolności. Sąd odwoławczy skorygował więc wyrok sądu I instancji w tych punktach, w których przy nieprawidłowym stosowaniu sposobu nadzwyczajnego złagodzenia kary orzeczono kary pozbawienia wolności, wymierzając w ich miejsce samoistne kary grzywny, bacząc przy tym, aby łączne rzeczywiste dolegliwości nie były dla oskarżonych dotkliwsze, aniżeli wynikające z wyroku Sądu Okręgowego. Zmiany te implikowały konieczność określenia nowych kar łącznych, które wymierzono przy uwzględnieniu tych samych przesłanek i zastosowaniu tych samych zasad wymiaru kary łącznej, co przyjęte w wyroku pierwszoinstancyjnym. Dokonano również stosownych zaliczeń okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet nowo orzeczonych kar łącznych.

Zasądzono także na rzecz obrońcy oskarżonego K. M. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym, a nadto orzeczono o kosztach sądowych od K. M., J. L., K. i M. B. (2) zgodnie z przepisami art. 624 § 1 k.p.k., 626 § 1 k.p.k., 633 k.p.k. oraz art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.